

Arrest

nr. 247 523 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 januari 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 14 mei 2018 een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel

9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 december 2018 wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging van 14 mei 2018 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Verzoekers worden hiervan in kennis gesteld op 8 januari 2019. De vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid om als voorlopige maatregel de vordering tot schorsing van voormelde beslissing versneld te doen behandelen (ingediend onder het rolnummer 228 292), wordt verworpen bij arrest nr. 215 548 van 23 januari 2019. De gewone vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen voormelde beslissing worden verworpen bij arrest nr. 220 321 van 25 april 2019.

1.3. Op 8 januari 2019 neemt de verwerende partij in hoofde van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Zij worden hiervan dezelfde dag in kennis gesteld:

Dit is de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) genomen in hoofde van eerste verzoeker:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

[K.K.] [...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzake op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij buiten zijn echtgenote en kinderen (welke ook dienen terug te keren naar Armenië) geen andere familieleden heeft in België en dat hij in Armenië nog haar moeder, vader, broers en zussen heeft. Een mogelijk schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Het feit dat betrokkenes kinderen in België naar school gaan geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes kinderen zijn slechts 8 en 2,5 oud. De zeer jonge leeftijd van de kinderen maakt net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene diende zijn kinderen te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan betrokkene dochter nood heeft, toont betrokkene niet aan dat deze niet beschikbaar is in Armenië. Betrokkene's oudste dochter is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel – normaal gezien - in het tweede leerjaar. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op hun jongste dochter de leerplichtige leeftijd pas bereikt op 01.09.2022.

Betrokkene diende in 2009 een asielaanvraag in welke na een niet onredelijk lange procedure in 2011 definitief werd geweigerd. Toch diende betrokkene nog 3 keer een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en twee keer op grond van artikel 9bis van die wet. Al deze aanvragen werden geweigerd, beslissingen die steeds aan betrokkene werden betekend. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 8 tot 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij of een van haar kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITTwoning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzake op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITTwoning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Armenië omwille van een taalprobleem van haar dochter. Betrokkene diende zijn kinderen te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan betrokkenes dochter nood heeft, toont betrokkene niet aan dat deze niet beschikbaar is in Armenië. Betrokkenenes oudste dochter is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel – normaal gezien - in het tweede leerjaar. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op hun jongste dochter de leerplichtige leeftijd pas bereikt op 01.09.2022.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij of een van zijn kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

(...).”

Dit is de tweede bestreden beslissing (bijlage 13septies) genomen in hoofde van de overige drie verzoekers:

“Aan Mevrouw die verklaart te heten:

[H.R.] [...]

nationaliteit: Armenië

+ minderjarige kinderen [K.A.M.] [...] en [K.S.] [...]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzake op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij buiten haar man en kinderen (welke ook dienen terug te keren naar Armenië) geen andere familieleden heeft in België en dat zij in Armenië nog haar moeder, vader, broers en zussen heeft. Een mogelijk schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Het feit dat betrokkenes kinderen in België naar school gaan geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes kinderen zijn slechts 8 en 2,5 oud. De zeer jonge leeftijd van de kinderen maakt net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene diende haar kinderen te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen toont bovendien niet aan waarom de

kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan betrokkene dochter nood heeft, toont betrokkene niet aan dat deze niet beschikbaar is in Armenië. Betrokkene's oudste dochter is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel – normaal gezien - in het tweede leerjaar. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op hun jongste dochter de leerplichtige leeftijd pas bereikt op 01.09.2022.

Betrokkene diende in 2009 een asielaanvraag in welke na een niet onredelijk lange procedure in 2011 definitief werd geweigerd. Toch diende betrokkene nog 3 keer een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en twee keer op grond van artikel 9bis van die wet. Al deze aanvragen werden geweigerd, beslissingen die steeds aan betrokkene werden betekend. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 8 tot 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij of een van haar kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITTwoning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met haar echtgenoot en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITTwoning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzake op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met haar echtgenoot en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITTwoning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij niet kan terugkeren naar Armenië omwille van een taalprobleem van haar dochter. Betrokkene diende haar kinderen te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan betrokkenes dochter nood heeft, toont betrokkene niet aan dat deze niet beschikbaar is in Armenië. Betrokkenenes oudste dochter is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel – normaal gezien - in het tweede leerjaar. Betrokkene toont niet aan

dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op hun jongste dochter de leerplichtige leeftijd pas bereikt op 01.09.2022.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij of een van haar kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

(....)."

1.4. Op 8 januari 2018 neemt de verwerende partij voor eerste en tweede verzoeker eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies). Deze vormen de derde en vierde bestreden beslissingen waarvan verzoekers op dezelfde dag in kennis worden gesteld.

De derde bestreden beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[K.K.] [...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzake op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT - woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende in 2009 een asielaanvraag in welke na een niet onredelijk lange procedure in 2011 definitief werd geweigerd. Toch diende betrokkene nog 3 keer een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en twee keer op grond van artikel 9bis van die wet. Al deze aanvragen werden geweigerd, beslissingen die steeds aan betrokkene werden betekend.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT - woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014. Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 8 tot 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij buiten zijn echtgenote en kinderen (welke ook dienen terug te keren naar Armenië) geen

andere familieleden heeft in België en dat hij in Armenië nog zijn moeder, vader, broers en zussen heeft. Een mogelijk schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Armenië omwille van een taalprobleem van zijn dochter. Betrokkene diende zijn kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan betrokkene's dochter nood heeft, toont betrokkene niet aan dat deze beschikbaar is in Armenië. Betrokkene's oudste dochter is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel – normaal gezien - in het tweede leerjaar. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat zijn het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Volledigheidshalve merken we op hun jongste dochter de leerplichtige leeftijd pas bereikt op 01.09.2022.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij of een van zijn kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar zijn land van Artikel van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

De vierde bestreden beslissing genomen in hoofde van tweede verzoekster luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan Mevrouw die verklaart te heten:

[H.R.] [...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzake op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met haar echtgenoot en dochter overgebracht naar een FITT-woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 26.05.2014

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende in 2009 een asielaanvraag in welke na een niet onredelijk lange procedure in 2011 definitief werd geweigerd. Toch diende betrokkene nog 3 keer een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en twee keer op grond van artikel 9bis van die wet. Al deze aanvragen werden geweigerd, beslissingen die steeds aan betrokkene werden betekend.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met haar echtgenoot en dochter overgebracht naar een FITT - woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder met te willen meewerken met de autoriteiten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 8 tot 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij buiten haar man en kinderen (welke ook dienen terug te keren naar Armenië) geen andere familieleden heeft in België en dat zij in Armenië nog haar moeder, vader, broers, en zussen heeft. Een mogelijk schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij niet kan terugkeren naar Armenië omwille van een taalprobleem van haar dochter. Betrokkene diende haar kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan betrokkene's dochter nood heeft, toont betrokkene niet aan dat deze beschikbaar is in Armenië. Betrokkene's oudste dochter is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel – normaal gezien - in het tweede leerjaar. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat zijn het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Volledigheidshalve merken we op hun jongste dochter de leerplichtige leeftijd pas bereikt op 01.09.2022.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij of een van haar kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar zijn land van Artikel van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Het verzoekschrift om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze bestreden beslissingen te vorderen, wordt verworpen bij arrest nr. 215 383 van 18 januari 2019.

1.5. Op 1 februari 2019 wordt een eerste verzoek om internationale bescherming in naam van de derde minderjarige verzoekster geregistreerd.

Op 12 maart 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing wordt op 2 september 2019 vernietigd door de Raad, bij arrest nr. 225 595.

Op 31 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

bescherming. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad bevestigd bij arrest nr. 240 582 van 8 september 2020.

1.6. Op 8 april 2019 werden verzoekers vrijgesteld.

1.7. Op 4 maart 2019 wordt voor derde minderjarige verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

1.8. Op 21 september 2020 wordt derde verzoekster gemachtigd tot een verblijf van één jaar.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat het onderhavig beroep onontvankelijk is in de mate dat het wordt ingediend door de minderjarige kinderen, dit zijn derde en vierde verzoekers, in eigen naam. De verwerende partij stelt vast dat uit het verzoekschrift niet blijkt dat eerste en tweede verzoekers tevens zouden optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen.

Er wordt niet betwist dat eerste en tweede verzoekers de ouders van derde en vierde verzoekers zijn. In toepassing van artikel 35 van het WIPR is het Belgisch recht van toepassing voor de regels betreffende het ouderlijk gezag van de minderjarige kinderen van de verzoekers, die momenteel in België verblijven.

Blijkens de gegevens van het dossier, leven de ouders samen en worden zij derhalve overeenkomstig artikel 373, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek, vermoed het gezag over de kinderen samen uit te oefenen. Volgens artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek zijn zij derhalve bevoegd om hun kinderen gezamenlijk te vertegenwoordigen en die hoedanigheid op te treden.

In dit geval werd het verzoekschrift ingediend door beide ouders. Na lezing van het verzoekschrift, ziet de Raad geen enkele reden om te twijfelen dat zij in dit geval niet alleen optreden in eigen naam maar ook in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen.

Waar de verwerende partij ter terechtzitting stelt dat het *“een kleine moeite”* is om in het verzoekschrift uitdrukkelijk te vermelden dat de ouders ook handelen in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers, duidt zij evenwel geen wettelijke bepaling aan waaruit blijkt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid of onontvankelijkheid uitdrukkelijk dient te vermelden dat de ouders optreden als wettelijke vertegenwoordigers, voor zover dit niet reeds duidelijk zou zijn uit de lezing van het verzoekschrift.

Overigens, na lezing van het rechtsplegingsdossier, blijkt dat ook de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend op 14 mei 2018 alsook het verzoekschrift van 14 januari 2019 om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van deze bestreden beslissingen, werden ingediend door de vier verzoekers zonder dat in uitdrukkelijk bewoordingen werd aangegeven dat de ouders optreden als wettelijke vertegenwoordigers. De verwerende partij heeft hier in die gevallen nooit een probleem over gemaakt. De Raad ziet niet in waarom dit heden anderszins zou moeten zijn.

De tweede bestreden beslissing, waarbij zowel tweede verzoekster als de derde en vierde verzoeksters worden bevolen om het grondgebied te verlaten, vermeldt overigens evenmin uitdrukkelijk dat dit bevel wordt gegeven aan tweede verzoekster in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar kinderen.

Gelet op voorgaande bevindingen, wordt de exceptie verworpen.

4. Over de gevolgen van de verblijfmachtiging van derde verzoekster op de tweede bestreden beslissing.

Derde verzoekster wordt vermeld op de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2019. Zij wordt naast haar moeder en minderjarige zus, de tweede en vierde verzoeksters, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Door de wijziging van de rechtstoestand van de derde verzoekster, die werd gemachtigd tot een verblijf, kan zij niet meer het voorwerp kan uitmaken van het hiermee tegenstrijdig bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2019. De Raad is van oordeel dat de tweede bestreden beslissing bijgevolg als impliciet opgeheven moet worden beschouwd.

Ter terechtzitting verklaart de verwerende partij dat een impliciete opheffing enkel kan worden vastgesteld voor de minderjarige derde verzoekster maar niet voor haar moeder, de tweede verzoekster, en haar minderjarige zus, de vierde verzoekster.

5. Onderzoek van het beroep in zoverre gericht tegen de eerste en derde bestreden beslissingen

5.1. In het verzoekschrift voeren verzoekers in een vierde middel onder meer een schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij lichten daarbij toe:

“5.1.4.1.

Het hoger belang van het kind

Er kan niet ernstig ontkend worden dat de belangen van kinderen in overweging dienen genomen te worden bij het nemen van elke bestuurlijke beslissing die die kinderen aangaan. Dit geldt ook bij uitwijzingen van gezinnen met minderjarige kinderen. Niet alleen de ouders worden uitgewezen, ook de kinderen worden uitgewezen.

In het geval van de uitwijzing van een kind is er zelfs een expliciete verplichting om rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Dit is vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

5.1.4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent in de bestreden beslissing eveneens expliciet dat het hoger belang van het kind in overweging genomen moet worden.

"In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980."

De bestreden beslissing van verwijdering (zie stuk 1) bevat weliswaar een motivering doch die is manifest foutief. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat het hoger belang van het kind in voorliggend geval niet geschonden zou zijn."

(...)

5.1.4.4.

Het hoger belang van het kind is geen loos begrip dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrijelijk en zonder rechterlijke toetsing kan invullen.

Om het principe van het hoger belang te toetsen is het noodzakelijk om te verwijzen naar het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Dit artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*
- 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."*

Uit dit artikel kan afgeleid worden dat het gerechtvaardigd belang dat kinderen hebben er ondermeer in bestaat dat zij de nodige bescherming en zorg krijgen, nodig voor hun welzijn. Ook mogen zij vrijelijk hun mening uiten.

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Aangezien het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het hoger belang van het kind bij de beslissing tot verwijdering expliciet waarborgt, dient waargenomen te worden dat het kind het recht heeft om zich te beroepen op zijn morele integriteit en ondermeer het recht kan doen gelden op de maatregelen die zijn ontwikkeling bevorderen.

Indien de beslissing van uitwijzing het belang van het kind schendt, dan moet de beslissing vernietigd te worden. (...)"

In een zesde middel voeren verzoekers eveneens een schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij zetten uiteen:

"(...)

Het gezins- en familieleven van de verzoekers en zeker van hun kinderen speelt zich af in België.

Verzoekers wonen samen met hun kinderen te 2140 Borgerhout, aan de [...].

De kinderen van de verzoekers hebben België nog nooit verlaten en hun gezins- en familieleven heeft zich altijd hier afgespeeld.

(...)

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

*"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."*

De beslissing tot uitwijzing schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over uitwijzing het recht op een gezinsleven al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.”

5.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen onder meer als volgt:

“Daar waar de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift stelt dat het hoger belang van het minderjarige kind [A.M.] vereist dat zij verder in België kan verblijven, kan slechts worden gerepliceerd dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie terecht werd overwogen dat het nog meer in het belang is om niet van de ouders te worden gescheiden (zie stukken van het administratief dossier, synthesesnota), waarbij bovendien op gedegen wijze wordt overwogen om welke reden de minderjarige kinderen geacht moeten worden te kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

(...)

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt uitsluitend vastgesteld dat de verzoekende partij onregelmatig in het Rijk verblijft, alsook dat uit de feitelijke omstandigheden van het dossier dient te worden besloten dat het voor de minderjarige kinderen mogelijk moet zijn om tezamen met de ouders naar het land van herkomst te reizen, om aldaar in een stabiele en veilige omgeving op te groeien, met de mogelijkheid tot verdere scholing én -bij gebrek aan tegenbewijs- desgevallend de mogelijkheid tot logopedische ondersteuning.

(...)

Eén en ander staat er evenwel niet aan in de weg dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op kennelijk redelijke wijze kan worden vastgesteld dat het voor de minderjarige kinderen van de verzoekende partij mogelijk moet worden geacht om in Armenië in een veilige en stabiele omgeving, in nabijheid van beide ouders, op te groeien.”

5.3. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Bij deze redelijke afweging moet het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen in overweging worden genomen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Dezelfde beginselen gelden voor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat artikel 8 van het EVRM weerspiegelt.

5.4. In de eerste en tweede bestreden beslissing wordt er onder meer op gewezen dat eerste en tweede verzoekers en hun twee minderjarige dochters allen dienen terug te keren naar Armenië, het land van herkomst. Mede hierdoor besluit de verwerende partij dat een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Heden blijkt dat verzoekers’ minderjarige dochter A.M. tot een verblijf werd gemachtigd.

Voorts blijkt dat de verwerende partij ter terechtzitting aanvaardt dat de tweede bestreden beslissing, het bevel om grondgebied te verlaten van 8 januari 2019, als impliciet opgeheven moet worden beschouwd ten aanzien van A.M.

Een verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt aldus niet langer voor het gehele gezin. De afweging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de voorafgaande synthese-

nota van 27 november 2018 waarnaar verwerende partij verwijst in haar nota om te stellen dat dit artikel werd gerespecteerd, kan niet langer standhouden. Er kan niet langer worden gesteld dat de kinderen, in casu A.M., de administratieve situatie van de ouders moeten volgen en dat er geen verbreking is van de gezinsbanden zodat de gezinseenheid volledig behouden blijft.

Nu de eenheid van het gezin niet langer is gewaarborgd, wordt een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vastgesteld.

Het verweer laat niet toe anders te besluiten, noch brengt de verwerende partij ter terechtzitting enig nuttig argument aan. Dat de minderjarige dochter A.M. tot een verblijf werd gemachtigd omdat zij schoolplichtig is, doet aan de voorafgaande vaststellingen immers geen afbreuk. Waar de verwerende partij wijst op de mogelijkheid voor de ouders om een verblijfsmachtiging te vragen in functie van deze minderjarige dochter, stelt de Raad vast dat enkel ouders van kinderen die werden erkend als vluchteling, subsidiaire bescherming toegekend kregen of medisch werden geregulariseerd over zulke wettelijke mogelijkheid beschikken, wat hier niet het geval is. Daarenboven werd aan beide ouders een inreisverbod betekend. Over het betoog dat het bestuur voor het blok werd gezet en geconfronteerd wordt met een opgezette constructie, doet de Raad geen uitspraak, behoudens de vaststelling dat dit betoog op zich niets verandert aan de huidige stand van zaken en dat de verwerende partij hiermee geen juridische argumenten aanreikt.

Verzoekers hebben aldus een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De overige middelen gericht tegen de eerste en tweede bestreden beslissingen behoeven dan ook geen verdere bespreking.

5.5. In de derde en vierde bestreden beslissingen, dit zijn de inreisverboden, wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 08.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in de bestreden inreisverboden uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”*.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de verwijderingsbeslissingen van 8 januari 2019, de eerste en tweede bestreden beslissing, dienen te worden vernietigd, komen bijgevolg ook de bestreden inreisverboden, als accessorium van de bestreden verwijderingsbeslissingen, te vervallen.

Het is daarom aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden inreisverboden uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze destijds rechtsgeldig werden opgelegd of niet.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer te worden gedaan over de door de verzoekende partijen aangehaalde middelen gericht tegen de inreisverboden, noch over de nota met opmerkingen van de verwerende partij.

6. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing, wat er tevens toe leidt dat de derde en vierde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer worden gehaald aan de hand van een nietigverklaring ervan. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES